

Nr 268.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av § 13 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor; given Stockholms slott den 12 mars 1920.

Under åberopande av bilagda i statsrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av § 13 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor.

Den till ärendet hörande handling skall tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

G U S T A F.

F. V. Thorsson.

F ö r s l a g

till

F ö r o r d n i n g

om ändrad lydelse av § 13 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80)
med tulltaxa för inkommande varor.

Härigenom förordnas, att § 13 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor skall i nedan angiven del erhålla följande ändrade lydelse:

Vid utförsel sjöledes från stapelstad av följande, utav utländskt råämne inrikes tillverkade varor beviljas restitutionsvis av tullmedlen:

för 1 kilogram kaffe, bränt eller rostat, icke malet	14,4 öre
» 1 » risstärkelse av vanlig vattenhalt (13 procent)	7 »

Denna förordning träder i kraft den 1 juni 1920 och gäller till och med den 31 maj 1922.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 mars 1920.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BRANTING,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena friherre PALMSTIERNA,
Statsråden: UNDÉN,
THORSSON,
OLSSON,
SANDLER,
NOTHIN,
NILSSON,
ERIKSSON,
SVENSSON,
HANSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anförde:

I utlåtande den 12 maj 1919 över det av särskilda sakkunniga avgivna förslaget angående spannmålsregleringens avveckling, vari förordats införandet av glidande tullsatser för vissa slag av spannmål, har generaltullstyrelsen anført, bland annat, att viss av styrelsen i utlåtandet föreslagen förändring med avseende å nyssnämnda tullsatser påkallade omredigering av mom. 1 i § 13 av tulltaxeförordningen, i vad momentet avsåge rätt till dråback för bröd, i sammanhang varmed styrelsen uttalat, att sagda omredigering syntes kunna ske sålunda, att bestämmelserna för bröd i nämnda moment helt uteslötes.

I skrivelse den 21 augusti 1919, nr 3, vari riksdagen anmält sitt beslut i anledning av Kungl. Maj:ts proposition den 2 augusti 1919, nr 2, angående glidande tullsatser för vissa slag av spannmål m. m., har riksdagen,

under hänvisning till generaltullstyrelsens nyss omfördäda uttalande, anförd, att det kunde ifrågasättas, om icke en närmare utredning i det ämne, berörda uttalande avser, jämväl borde omfatta frågan, huruvida och i så fall under vilken form den i förenämnda moment medgivna rätt till dråback för makaroner eller vermiceller av malet eller krossat vete borde bibehållas.

Sedan Kungl. Maj:t den 21 augusti 1919 utfärdad förordning angående glidande tullsatter för vissa slag av spannmål m. m. (nr 567), har Kungl. Maj:t den 26 september 1919 anbefallt generaltullstyrelsen att till Kungl. Maj:t inkomma med yttrande och förslag i fråga om de ändringar i gällande bestämmelser om rätt till dråback, som därvid borde föranledas.

I skrivelse den 21 februari 1920 har nu generaltullstyrelsen avgivit det begärda yttrandet och därvid anförd följande:

*Generaltull
styrelsen.*

»Såsom i styrelsens ovan återopade utlåtande framhållits, har ifrågavarande rätt till dråback för bröd endast sällan och i ringa utsträckning utnyttjats. Under åren 1909—1914 hava sålunda, enligt hos styrelsen verkställda uträkningar, i allt till tre personer vid sammanlagt tio tillfällen utbetalats tillhopa 1,169 kronor 70 öre såsom dråbacksbelopp för bröd. Dråbacksbeloppet, för år räknat, var under angivna sexårsperiod lägst år 1909 och högst år 1911.

För makaroner eller vermiceller av malet eller krossat vete tillkom dråbacks rätt genom tulltaxeförordningen den 4 juli 1910, som var ämnad att träda i kraft den 1 december 1911 men dessförinnan ersattes med den nu gällande, som tillämpas från och med sistnämnda dag. Såsom dråback för makaroner eller vermiceller av angiven beskaffenhet hava, enligt hos Generaltullstyrelsen verkställda uträkningar, utbetalats i allt, under år 1912 sammanlagt 774 kronor 14 öre, under år 1913 sammanlagt 1,679 kronor 92 öre och under år 1914 i endast en post 811 kronor 68 öre. Av sistnämnda dråbacks rätt har under nyss uppgivna år uteslutande aktiebolaget Stockholms macaronifabrik i Sundbyberg begagnat sig.

Efter år 1914 har utbetalning av dråback för bröd, makaroner eller vermiceller icke förekommit.

Hos cheferna dels för kommanditbolaget Spis- & knäckebrödsfabriken Kronan i Sundbyberg, vilket under år 1914 erhållit dråback för bröd med 106 kronor 2 öre, dels för aktiebolaget Stockholms macaronifabrik hava under hand gjorts förfrågningar om deras uppfattning rörande möjligheten att inom deras respektive verksamhetsgrenar utnyttja en restitutions rätt, som vore grundad enbart på medgivande enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, i sammanhang varmed uppgift i allmänna drag lämnats angående de villkor, som kunde tänkas bli förbundna med en restitutions rätt enligt denna typ.

Den förstnämnde svarade, att enligt hans förmenande det endast vore i sällsynta undantagsfall, som restitutions rätt vid utförsel av bröd kunde av brödfabrikanter utnyttjas vare sig enligt dråbackssystemet eller enligt systemet med särskilt medgivande; och antog han, att för det bolag han representerade frågan om tullrestitution ej skulle bli aktuell åtminstone under de närmaste åren. Den sistnämnde meddelade, att enligt hans uppfattning de fordringar, som kunde komma att uppställas för ett med-

givande av restitutionsrätt enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen vid utförelse av makaroner, skulle kunna uppfyllas av aktiebolaget Stockholms macaronifabrik.

Under åberopande av de skäl, som av Generaltullstyrelsen anförts i förenämnda utlåtande, och som enligt vad av ovanstående läres framgå, äga giltighet jämväl beträffande dråbacksrätten för makaroner eller vermiceller, finner sig styrelsen böra ej mindre ånyo upptaga och förorda det i utlåtandet framförda förslaget om uteslutande ur § 13 mom. 1 tulltaxeförordningen av bestämmelserna angående dråback för bröd än även utsträcka förslaget att omfatta jämväl bestämmelserna i samma moment angående makaroner eller vermiceller.

Det sålunda föreslagna upphävandet av ifrågakommande restitutionsrätt torde enligt styrelsens förmenande böra så mycket mindre möta betänkligheter som den Kungl. Maj:t enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen tillkommande befogenheten att för införda tullpliktiga, här i landet förädlade varor i allmänhet bevilja rätt till tullrestitution och fastställa villkor därför omfattar — såsom i sistberörda författningsrum för närvarande är uttryckligen stadgat — jämväl nu ifrågakomna varor och, enligt vad styrelsen förutsätter, kommer att beträffande dessa varor kvarstå oförändrad utan hinder av införandet av glidande tullsats för vissa slag av spannmål.

Enligt vad styrelsen vidare anført, förutsatte styrelsen, att ifrågakommande förändring i § 13 mom. 1 tulltaxeförordningen erhöles liknande begränsning av giltighetstiden till och med den 31 maj 1922, som bestämts beträffande Kungl. Maj:ts kungörelse den 21 augusti 1919 (nr 568) angående vissa ändringar i tulltaxeförordningen. Med hänsyn härtill ansåges styrelsen sig emellertid böra fästa uppmärksamheten därå, att, därest nuvarande bestämmelser rörande dråback för bröd, makaroner och vermiceller efter den 31 maj 1922 åter skulle oförändrade träda i kraft, detta under vissa förutsättningar skulle kunna leda till förlust för statsverket, om icke inskränkande bestämmelser utfärdades med avseende å restitutionsbeloppets förhållande till tullsatsen. Detsamma gällde bestämmelserna i § 13 mom. 3 tulltaxeförordningen.

I samband med införande av s. k. glidande tullsats för vissa slag av spannmål beslöt Kungl. Maj:t och riksdagen föregående år en sådan ändring av § 13 mom. 3 i tulltaxeförordningen, att restitution av tull vid utförelse av mjöl, som framställts av importerad råg eller vete, icke må tillgodonjutas efter högre belopp än som motsvarar den lägsta tullsats, vilken varit gällande under de näst före varans utförelse förflutna sex månaderna. Härigenom ville man undvika den förlust, som eljest skulle drabba statsverket vid utförelse av mjöl framställt av spannmål med lägre tullsats än den, som vid utförelsetillfället skulle beräknats för det restitutionsberättigade mjölpartiet.

Det nu föreliggande förslaget avser att förebygga på motsvarande sätt uppkommande förluster, som med nuvarande bestämmelser eljest skulle kunna drabba statsverket vid utförelse av bröd och makaroner m. m., sedan glid-tullarna införts. Den lösning av detta spörsmål, som förslaget innebär, med-

*Departements-
chefen.*

för visserligen, att all rätt till dråback för bröd samt makaroner och vermiceller av malet eller krossat vete upphör, men i betraktande av den synnerligen obetydliga roll, som denna rätt synes spela i praktiken, och med hänsyn till svårigheten att med bibehållande av sagda rätt åstadkomma en fullt tillfredsställande lösning av frågan, anser jag mig böra förorda förslaget.

Vad beträffar den av generaltullstyrelsen berörda frågan om restitution av tull vid utförelse av mjöl, bröd och vermiceller efter den 31 maj 1922, då de redan antagna och de nu föreslagna bestämmelserna om inskränkning i restitutionsrätten skulle upphöra, torde densamma icke i detta sammanhang böra föranleda någon annan Kungl. Maj:ts åtgärd, än att tull- och traktatkommitténs uppmärksamhet fästes å de av generaltullstyrelsen antydda förhållanden, vilket lämpligen torde böra ske genom utdrag av detta protokoll.

Departementschefen uppläste härefter ett inom departementet uppgjort förslag till förordning om ändrad lydelse av § 13 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor samt hemställde, att Kungl. Maj:t måtte

dels föreslå riksdagen att antaga sagda förslag,
dels ock förordna, att utdrag av detta protokoll skulle tillställas tull- och traktatkommittén för kännedom.

Vad departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle till riksdagen avlätas proposition i ämnet av den lydelse, bil. . . . vid detta protokoll utvisar.

Vid protokollet:

Nils Hellenius.
